

[Oversigtsbillede](#)

Forsvaret.

Som Beskikket Defensor for Arrestant Christen Ole eller Olufsen Jochumsen, der ifølge Amtens Ordre af 4 dennes er sat under Tiltale efter Straffelovens §§ 190 og 243 for at have med Overlæg dræbt Pigen Christina Olsdatter og derefter plyndret Liget, kan jeg ikke have noget at erindre mod Aktors Fremstilling af Sagens faktiske Omstændigheder, og jeg seer ikke, at nogen af de fremkomne Fakta staar i Strid med den af Arrestantens afgivne aabne og klare Tilstaaelse om, at han efter en forud overlagt Plan har dræbt Pigen for at sætte sig i Besiddelse af hendes Penge, og Planen gennemførte han saaledes, som han havde besluttet den, idet han ikke Alene Havde bestemt Drabet men ogsaa Tiden, Stedet og Maaden. Arrestanten har ganske vist først (i Forhøret p. 27) forklaret, at han greb Pigen om Struben med højre Haand og derefter (p. 36), at det var med venstre Haand, men Daa han begge Gange har forklaret at han sad ved Pigen venstre Side, maa den første Forklaring formentlig bero paa en Fejltagelse, og denne Uoverensstemmelse kan der ikke tillægges nogen Betydning.

Arrestanten vil saaledes ikke kunne undgaa Livsstraf efter § 190, og mine Bemærkninger ville saaledes hovedsagelig have Betydning forsaavidt der kan blive Tale om Benaadning. – Jeg maa da bemærke, at uagtet den vil overlagte Plan, hvormed Mordet blev udført, og uagtet Arrestanten strax efter Mordet var rolig og ikke viste Tegn paa Sindsbevægelse, saaledes, at hverken den Karl han lige efter Tilbagekomsten til Østedgaard talte med, eller de Medtjenere, i hvis Gilde han nogle Timer efter deltog, mærkede noget, ligesom Arrestanten ogsaa hele Vinteren roligt forblev i sin Tjeneste paa Østedgaard uden, at hverken han Medtjenere, hans Foresatte eller hans Hustru, som han Dagen efter Mordet hentede og senere jævnlig besøgte, havde mærket noget paa ham, kan jeg desuagtet ikke ansee Arrestanten for nogen forhærdet Forbryder. Han har ikke foretaget noget for at undsige sig Følgerne af sin Daad. Han blev roligt paa Østedgaard et halvt Aar derefter og ventede bestandigt, at han Forbrydelse vilde blive opdaget, og da han blev anholdt, aflagde han strax og ganske af sig selv en fuldstændig og aaben Tilstaaelse om Drabet og alle dermed i Forbindelse staaende Omstændigheder inden han endnu vidste, hvad der var oplyst imod ham, han kunde muligvis ved fræk Benægtelse have undgaaet Straf. – Havde han været en forhærdet Forbryder, saa havde han formodentlig taget Flugten kort efter Gjerningen, hvilket han kunde have gjort uden at frygte for at blive eftersøgt, da den Myrdede slet ikke savnedes, fordi man troede, at hun var rejst til Sverie, og han havde da i Forhørerne nægtet saalænge der var Mulighed for at gjøre det med Nytte. Der er heller ingen Grund til at tvivle paa at der er sandt naar Arrestanten siger, at han efter Gjerningen saavel strax som senere har følt sig slagen af Rædsel og pint af sin Samvittighed og det

var for at døve den, at han mere end tidligere har hengivet sig til Drik. – Jeg maa derimod ansee ham for en Overfladisk Karakter uden synderlig Følelse. Herom vidner det, at han har forladt sin Kone nogle Uger efter at de var blevne gifte, uden at bekymre sig om hende, eller underrette hende om sit Opholdssted, saa at hun ikke vidste, hvor han var, før hun halvandet Aar efter fik ham opspurgt paa Østedgaard – han vidste altsaa heller ikke før, at han havde et Barn med hende -, dernæst, at han i lang Tid, uagtet han var gift, stod i utugtigt Forhold til den myrdede Pige, og nægtede dette Forhold dog ikke betænkte sig paa at dræbe hende for at tage 50 Kr. fra Hende, og endelig, at han efter Mordet strax indlod sig i et utugtigt Forhold til en anden Pige. Nu synes han imidlertid bittert at angre ikke alene den forbrydelse hvorfor han nu vil blive straffet, men hele sit tidligere Liv.

Forsaavidt Arrestanten derimod er sat under Tiltale efter Straffelovens § 243, maa jeg, i alt fald hvis Aktionsordren ikke bliver forandret, paastaa ham frifunden i denne Henseende, thi da han ikke fratog Pigen noget førend efter han havde dræbt hende, er hans Forbrydelse ikke Røveri, men Udplyndring af et Lig, og denne Handling maate henføres under § 250, men dette indbefatters ikke under Aktionsordren. Forsaavidt imidlertid Arrestanten idømmes Livsstraf absorberer denne Straffen efter § 250 og Anvendelsen af denne Paragraf bliver da uden Betydning cfr. Højesterets Dom i Ugeskrift for Retsvæs. F. 1876 p. 686.

Hermed indlader jeg Sagen til Dom, idet jeg forventer mig tillagt Salær.

Fredericia, den 17. August 1885.

Ærbødigst
Rothe